

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. I. R.,**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2017, č. j. KUZZL-46450/2017, sp. zn. KUSP 81307/2016/DOP/Bl,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 370 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 18. 9. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2017, č. j. KUZZL- 46450/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 26. 10. 2016, č. j. MUUH-DSA/25092/2016/PrchJ, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „*dne 19.03.2016 v 23:43 hod. v obci Se na sil. II/422 u zastávky BUS naproti domu čp....., v místě dle souřadnic GPS 017°18'24.114"E a 49°03'20.981"N, řídil ve směru na B. osobní motorové vozidlo zn. D. F., RZ: nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgánem Policie ČR, KŘP ZLK, DI Uherské Hradiště naměřena rychlost 73 km/h. Při zvážení možné odchylky ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 20 km/h.*“
2. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl následující. Předně namítal nezákonnost uložené sankce a její výměru označil za nepřezkoumatelnou s ohledem na velmi zásadní polehčující okolnosti. Jelikož přestupek měl být spáchán překročením rychlosti na samé spodní hranici skutkové podstaty, nemohla mu být uložena sankce nad polovinou sankční sazby. Obdobně namítal i nezohlednění naplnění dalších polehčujících okolností. Namítl i porušení zákazu dvojího přičítání oběma správními orgány, neboť závažnost přestupku je správními orgány shledávána v tom, že došlo k překročení rychlosti o 20 km/h v obci, konání a na veřejně přístupném místě. Úvaha žalovaného, že se jednalo o neškodné konstatování, je podle něj nepřiléhavá, neboť z kontextu rozhodnutí je zjevné, že se jedná o úvahu správního orgánu, která měla vliv na uloženou sankci. Za porušení zákazu dvojího přičítání označil i hodnocení recidivy daného přestupku jako přítěžující okolnost, ačkoliv za tuto recidivu byla žalobci ukládána sankce zákazu činnosti, a jednalo se tedy o znak kvalifikované skutkové podstaty. Namítl dále, že nebyly hodnoceny okolnosti spáchání přestupku.
3. Naopak zkonstatoval, že žalovaný se ztotožnil s některými jeho námitkami nepřezkoumatelnosti a nesprávného hodnocení skutkového stavu a za této situace nebyl oprávněn za správní orgán hodnotit jednotlivá zákonná kritéria pro výměru pokuty, neboť tak žalobce zkrátit na možnosti se odvolat a navíc se podmínkou dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a rovněž namítl nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť podle jeho výroku nelze dovodit, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, ačkoliv jeho odůvodnění k tomu zjevně směřuje. Namítl, že žalovaný nebyl při změně výměry sankce hodnotit nové přítěžující okolnosti v rozporu se zákazem *reformatio in peius* nová kritéria při výměře pokuty.
4. Z odůvodnění napadených rozhodnutí rovněž není patrné, jaký vliv mělo to které hodnocené kritérium na konečnou výši pokuty, přičemž nebyla vypořádána ani související odvolací námitka. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřoval i v nedostatečném odůvodnění zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, který je dle něj i nezákonný. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nijak nezohlednil ani délku řízení a ani svou rozhodovací praxi.
5. V další části žaloby brojil proti vadám výroku, který je dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo

rozhodováno. (tj. odkaz na § 13, §14 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). V souvislosti s vadami výroku namítl překročení pravomoci závazným určením způsobu úhrady pokuty.

6. Následujícím žalobním bodem brožil proti porušení práva na podrobné seznámení s povahou obvinění dle čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, jelikož nebyl před vydáním rozhodnutí prvního stupně informován o tom, že je obviněn z naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona ve spojení s § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 silničního zákona. Závažnost obvinění z přestupku, za který hrozí zákaz řízení a za který nikoliv, je z hlediska obviněného řidiče zásadně odlišná a byl to správní orgán, kdo závazně určoval předmět řízení, který nebyl však určen jako kvalifikovaná skutková podstata, která je žalobci kladena za vinu výrokem. Žalobce namítl, že měl být o rozhodujících skutkových okolnostech a odpovídající právní kvalifikaci řádně informován. Žalobce namítl proto, že byl zkrácen na právu zvolit si způsob obhajoby informovaně a bylo porušeno jeho legitimního očekávání, neboť správní orgán vyslovil výrokem rozhodnutí prvního stupně vinu žalobce z přestupku odlišné právní kvalifikace, než jaká mu byla dosud kladena za vinu.
7. Koncepce základních, kvalifikovaných a privilegovaných skutkových podstat byla podle žalobce dovozena právní teorií a i judikatura v případě uvedené normy dovodila, že se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016 ve věci sp. zn. 2 As 261/2015), přičemž výklad judikatury žalovaným považoval za absurdní a zcela zjevně tendenční.
8. Žalobce odmítl úvahy žalovaného, podle kterého je irelevantní, zda správní orgán postupoval zákonně, neboť žalobce byl údajně zastoupen osobami „intenzivně spolupracujícími“ se společností FLEET Control, s.r.o. a tyto zcela nepodložené úvahy podle něj vzbuzují pochybnosti o nepodjatosti žalovaného a dále, že jsou nepřezkoumatelné, neboť nejen, že je nepřipustné, aby správní orgán hodnotil závažnost pochybení správního orgánu nebo věrohodnost tvrzení obviněného na základě toho, kým je zastupován, ale rovněž nebylo nijak prokázáno, že by existoval relevantní vztah mezi jmenovanou společností a zmocněnci žalobce v řízení o přestupku.
9. V následujícím žalobním bodu brožil proti závěrům správních orgánů ve věci sporné totožnosti řidiče vozidla v okamžiku změření. Odkázal na zjištění nového svědka, a to p. Průdka, který měl vidět, že v odstaveném vozidle se nacházejí spící policisté, a posouzení jeho navrhovaného výsledku jako nadbytečného. Namítl, že žalovaným odkazovaná judikatura již byla dávno překonána (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16 či na rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Žalovaný (a ostatně i správní orgán) však na tvrzení žalobce nahlížel od počátku jako na tvrzení osoby, která přestupek spáchala, a která se svými tvrzeními snaží zprostit odpovědnosti a na základě provedení dokazování tvrzení nebylo možné žalobce vyloučit. Úvahy o údajné účelovosti či nepravdivosti tvrzení žalobce jsou nepodložené, což následně žalobce podrobně zdůvodňoval a uzavřel, že měl být proveden jím navržený výslech svědka Průdka a ve věci tak dosud panuje pochybnost o totožnosti řidiče.

10. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je dle žalobce v úvaze, dle které nevyplynulo žádné excesivní jednání policistů, i v tom, že žalovaný nijak neprojednal jeho námitku „dvojího metru“ při hodnocení výpovědí.
11. Žalobce dále namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, neboť jeho námitky proti provedení měření rychlosti vypořádal vyhodnocením šablony přiložené na snímku z měření na základě Pomůcky při vyhodnocování správnosti měření pomocí šablony, což bylo nepochybně dokazováním, které musí být provedeno na ústním jednání, nebo v rámci dokazování mimo ústní jednání, které neproběhlo, čímž byl zkrácen na možnosti se tohoto zásadního dokazování účastnit. Nebyl proveden důkaz návodem k obsluze, ačkoliv správní orgány dospěly k závěru, že bylo postupováno v souladu s ním. Žalovaný se nijak nevypořádal s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti s dokazováním šablonou. Rovněž není podložena úvaha žalovaného, že žalobce nijak konkrétně nezpochybňoval provedené měření, když žalobce uvedl v řízení zcela konkrétní tvrzení, a nebyla nijak nevypořádána jeho námitka, že policisté si rozporovali v tom, jak se nastavuje radarová hlavice.
12. Žalobce dále namítal, že stále panuje pochybnost o tom, zda bylo měření provedeno ověřeným rychloměrem, neboť již v prvním stupni namítal, že si na místě povšiml poškození měřicího vozidla. V odvolacím řízení požádal o přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii a o přerušení řízení do vyřízení této žádosti, čemuž žalovaný nevyhověl. Podle žalobce bylo nutné postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* tak, že bylo nutné presumovat, že poškození zde bylo již v době změření. Zároveň namítl, že, že žalovaný neměl žádný prostor pro úvahu, zda žádosti žalobce dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii vyhoví či nikoliv, neboť na přezkoušení rychloměru měl žalobce jakožto dotčená osoba nesporný nárok. Žalovaný nevypořádal ani procesní návrh na přerušení řízení.
13. V další námitce namítl prekluzi práva projednat přestupek, když uvedl, že k přestupku, který je projednáván, mělo dojít dne 19. 3. 2016 a tento přestupek bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 19. 3. 2017, což odůvodňoval podrobnou argumentací k novele zákona o přestupcích provedené zákonem č. 204/2015 Sb.
14. Závěrem namítl, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování.
15. Žalovaný ve svém vyjádření, které bylo doručeno zdejšímu soudu dne 5. 12. 2017, označil žalobní námitky za nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že uplatněné žalobní body se z převážné většiny shodují se žalobními námitkami, a proto odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.
16. Sankci (tj. jak pokutu, tak i zákaz řízení) považoval za dostatečně odůvodněnou a adekvátní závažnosti spáchaného přestupku, přičemž nižší sankce by nesplnila ani výchovnou ani preventivní funkci. Žalobcem uváděné okolnosti (noční doba, absence ohrožení atd.) byly pouze nahodilou skutečností. Odmítl, že by došlo k porušení zásady dvojího přičítání, i to, že by byla recidiva hodnocena jako přitěžující okolnost, a to s

odkazem na napadené rozhodnutí i judikaturu Nejvyššího správního soudu. Na napadené rozhodnutí odkázal i ve vztahu k namítané rychlosti na spodní hranici skutkové podstaty. Stejně tak odkázal na judikaturu NSS i k otázce zavinění žalobce. Ke ztrátě možnosti žalobce odvolat se uvedl, že se nedomnívá, že by změnou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu hrozila žalobci tato možnost, k čemuž opětovně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zároveň konstatoval, že nedošlo ani k porušení zásady reformace *in peius*. Podle žalovaného je, ve vztahu k uloženému zákazu řízení, zcela irelevantní, jakým vozidlem jel žalobce v době spáchání přestupku, neboť k ohrožení chráněného zájmu by došlo, i kdyby řídil vozidlo spadající do jiné kategorie. K neomezenému zákazu činnosti odkázal na konstrukci sankce dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

17. K namítaným vadám výroku odmítl, že by bylo pochybením neuvedení ustanovení § 13 a 14 zákona o přestupcích, a odmítl i to, že by správní orgán prvního stupně závazně určil způsob úhrady pokuty, což vyplývá i ze správního spisu.
18. S podrobným zdůvodněním odmítl i námitku, že by žalobce nebyl řádně seznámen s povahou obvinění, zejména odkázal na to, že žalobce sám připouští, že ze správního spisu je patrné, že se dopustil stejného přestupku v posledních dvanácti měsících, a na to, že jako držitel řidičského oprávnění byl žalobce povinen znát dopadající právní předpisy.
19. K totožnosti řidiče uvedl, že nadále má výslech svědka Průdka za nadbytečné a má nadále za prokázané že policisté měli po celou dobu vozidlo žalobce na dohled a že historka o výměně řidičů je nesmyslná. Poukázal i na to, že užitý rychloměr ke svému fungování potřeboval lidskou obsluhu a policisté proto nemohli ve službě spát.
20. Za nedůvodné označil i námitky k měření rychlosti a ověření rychloměru. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že přípis s vyhodnocením měření se šablonou a částí návodu k obsluze byl součástí spisu v době, kdy se mohl žalobce seznámit s jeho obsahem. Správnost ustavení vozidla a nastavení rychloměru potvrdila i výsledná fotografie.
21. Námitku prekluze odmítl s tím, že čl. I bod 6 nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015, a stejně tak odmítl i námitku nepřezkoumatelnosti znění použitých předpisů.
22. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Nezákonnost sankce – nepřezkoumatelnost a nezohlednění polehčujících okolností

23. V případě této námitky považuje soud vhodné zdůraznit, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí spolu tvoří dohromady jeden celek a případné vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mohou být odstraněny žalovaným v řízení o odvolání a jeho rozhodnutím. V nyní posuzované věci se uložením sankce zabývaly oba správní orgány, přičemž žalovaný v otázce sankce měnil rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně. Je třeba říct, že oba orgány se zabývaly výší sankce podle názoru soudu zcela dostatečně a závěry o sankci jsou ve spojení obou rozhodnutí dostatečně odůvodněny.

24. V případě, že správní orgány určité, z pohledu žalobce významné polehčující okolnosti v rozhodnutí neuvádí, je tomu tak zjevně proto, že jejich naplnění neshledaly. Není úkolem správního orgánu uvádět všechny polehčující a přitěžující okolnosti, které by potenciálně mohly nastat, neboť nelze ani předem stanovit komplexní výčet takových okolností. Je zcela dostačující, pokud uvede ty, které shledal, a to, jakým způsobem je hodnotí, a pokud se žalovaný vyrovná se souvisejícími odvolacími námitkami. Podle názoru soudu tomu v nyní projednávané věci správní orgány dostaly. Není úkolem správního orgánu (a potažmo ani soudu) vypořádávat každou jednotlivou větu v podání účastníka řízení, ale je nutné, aby správní orgán komplexně a přiměřeně reagoval na odvolací námitky účastníka.
25. V případě namítaných polehčujících okolností žalobce v odvolání namítal, že z důvodu nefunkčního tachometru nevěděl přesně, jak rychle jede, dále že se měl dopustit porušení na samé spodní hranici zákonné sazby a že k přestupku mělo dojít v noci v malé obci. Se všemi skutečnostmi se žalovaný vypořádal na str. 18 rozhodnutí a soud se s ním plně ztotožňuje. Fakt, že žalobci nefungoval tachometr, není v žádném případě polehčující okolnost, neboť vozidlo žalobce nebylo technicky způsobilé provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78), a to dle jeho vlastního tvrzení dlouhodobě, a přesto ho žalobce provozoval. Soud v takovém přístupu k plnění zákonných povinností nevidí nic polehčujícího a už vůbec nic polehčujícího nevidí na tvrzení stěžovatele, že jezdí takovou rychlostí, kterou sám posoudí jako bezpečnou, což je někdy rychlost nižší než povolená a jindy zase vyšší než povolená, ačkoliv lze kvitovat, že žalobce bez funkčního rychloměru nikdy nepřekračuje rychlost v obci o více jak 20 km/h a mimo obec o více jak 30 km/h. Toto tvrzení je natolik absurdní, že hraničí s absolutním nerespektováním jakýchkoliv pravidel pro pohyb na pozemních komunikacích. Stejně dobře by si mohl žalobce vyhodnocovat dopravní značky, světelnou signalizaci apod. Jakkoliv by jistě žalobce chtěl jiný závěr, tak soud mu odmítá poskytnout na základě takového chování byť i minimální výhodu, neboť právě to, co sám uvádí, považuje soud za zásadní pro uložení vyššího trestu, jelikož žalobce projevuje absolutní nezáměr o respektování pravidel provozu. S hodnocení závažnosti jízdy nepřiměřenou rychlostí v noci, jak ho provedl žalovaný, se soud také ztotožňuje a nevidí nic polehčujícího na tom, že k překročení rychlosti došlo v noci a v malé obci. Absenci (tj. neexistenci) dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích nemůže řidič *nikdy* předpokládat. Konečně on sám se na silnici pohyboval, takže se na ní mohl pohybovat i někdo jiný. Takové jednání opětovně jasně demonstruje neúctu žalobce k pravidlům chování a sobeckou představu o tom, že on jediný se v daný okamžik mohl pohybovat v daném místě na předmětné komunikaci (takovou představu vyvrací už jen to, že tam byla minimálně hlídka policie, kterou mohl ohrozit, a dle jeho vlastního tvrzení i svědek P., který měl vidět policisty spát). Závěrem k tomu soud dodává, že skutečnost, že jel na samé spodní hranici skutkové podstaty, zohlednil žalovaný při výměře sankce zákazu řízení, tedy i touto skutečností se zabýval. Samotná rychlost žalobce nemůže absolutně limitovat rozmezí sankce, jak se snaží naznačit žalobce v bodu 2 a 3 žaloby, neboť hodnocení výše sankce má být komplexní tak, jak ho provedl žalovaný i správní orgán prvního stupně.

Porušení zákazu dvojího přičítání oběma správními orgány

26. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by ve věci mělo dojít k porušení zákazu dvojího přičítání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, zásada zákazu dvojí přičítání „spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).“
27. Podle názoru zdejšího soudu žádné skutečnosti, které by měly tvořit znak skutkové podstaty, nebyly žalobci přičteny k tíži jako přitěžující okolnost. Pokud by spáchání přestupku konáním a v obci byly hodnoceny jako přitěžující okolnosti, tak by se jednalo o dvojí přičítání. V posuzované věci ale správní orgán prvního stupně hovořil o spáchání přestupku konáním a na místě veřejně přístupném pouze ve vztahu ke způsobu spáchání přestupku a nepřisoudil těmto skutečnostem hodnotu přitěžujících okolností. Pokud hovořil o způsobu spáchání, tak ani žalobce nepopírá, že jinak než konáním nelze tento přestupek spáchat, a soud dodává, že to nelze spáchat ani jinde než na místě veřejnosti přístupném (neboť to naplňuje definici obce). Obě konstatování správního orgánu prvního stupně jsou proto správné a popisem způsobu spáchání se nedopustily správní orgány dvojího přičítání.

Hodnocení recidivy daného přestupku jako přitěžující okolnosti a porušení zákazu dvojího přičítání

28. Nedůvodná je i ta část námitky, kde žalobce tvrdí, že správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost recidivu přestupku. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zdejší soud shledal, že prvostupňový správní orgán nehodnotil opakované překračování maximální povolené rychlosti žalobcem ve smyslu „recidivy“ v rámci posuzování přitěžujících okolností, nýbrž pouze ve vztahu k osobě žalobce uvedl, že je v jeho kartě řidiče evidováno opakované překračování rychlosti. Soudní praxe posuzování sklonů porušovat pravidla silničního provozu ve vztahu k osobě pachatele aprobejuje (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pob. Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 35/2016-41, nebo 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34). Takto k tomu přistoupil i žalovaný na str. 18 napadeného rozhodnutí, který hodnotil jako přitěžující nikoliv konkrétní recidivu v dané věci, nýbrž obecně (ne)ochotu žalobce respektovat dopravní předpisy, resp. jeho prokázané sklony předpisy, zejména v oblasti úpravy rychlosti, ignorovat.

Hodnocení okolností spáchání přestupku - nepřezkoumatelnost

29. Namítl dále, že nebyly hodnoceny okolnosti spáchání přestupku, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Zdejší soud nijak nezpochybňuje uvedené rozhodnutí, zároveň je ale třeba říct, že žalobce se dovolává obecné citace tohoto rozhodnutí, z níž vyvozuje vady konkrétního rozhodnutí v napadené věci. Nejvyšší správní soud v citované věci ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu konstatoval: „*Obecné a toliko rekapitulační odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který v něm pouze cituje označené ustanovení zákona o silniční dopravě, viz poslední strana jeho odůvodnění, kde uvádí, že přihlížel k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, společenské nebezpečnosti vyplývající z důsledků takového jednání, jež lze kvalifikovat jako podvodné jednání s cílem klamat zákazníka a neprávem se obohatit, znemožnit svoje následné dohledání a explicitně tak poškozovat dobré jméno hlavního města Prahy, proto nemohl Nejvyšší správní soud přijmout, neboť výše stanovené požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí, resp. jeho přesvědčivost nesplňuje, protože z něho nevyplývá, že by se správní orgán zabýval všemi kritérii vymezenými shora označeným ustanovením § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, natož pak nevyplývá, že by správní orgán konkrétně odůvodnil, jaký mělo to které kritérium vliv na výši pokuty. Pouhá citace zákonného textu bez aplikace na konkrétní případ žádným zdůvodněním není. V podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 A 160/2002-62, www.nssoud.cz.*

Stejně tak je třeba odmítnout i lakonickou argumentaci žalovaného, který v odůvodnění odvolacího rozhodnutí pouze uvedl, že při stanovení konečné výše pokuty odvolací orgán kladl důraz zejména na výchovný účinek uložené sankce, přihlédl k dosavadní bezúhonnosti účastníka řízení a vzal na vědomí i jeho rodinnou finanční situaci, poněvadž z ní není rovněž zřejmé, jak správní orgán k označeným kritériím přihlížel, zda v pozitivním, či negativním ohledu, resp. jaký měla vliv na konečnou výši pokuty a nakolik odpovídala konkrétním okolnostem případu, a to tím spíše, kdy uložená sankce (byť jím částečně snižena) může mít za určitých okolností i likvidační charakter.

Na tom nemění ničeho ani podrobnější navazující argumentace žalovaného (v odůvodnění jeho rozhodnutí), ze které vyplývá, že vzhledem k některým přítěžujícím okolnostem případu nebylo možné přistoupit k výraznějšímu snížení sankce (k vyšší závažnosti přispělo zjištění, že účastník řízení vydal po kontrolní jízdě ručně psanou stvrzenku se zcela nepravdivými údaji, čímž se vědomě snažil znemožnit svoje následné dohledání), jakož i to, že žalovaný přihlédl i k dalším porušením právních předpisů, neboť za přítěžující okolnosti nelze považovat zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu, jehož spáchání je kladeno stěžovateli za vinu.“

30. V konfrontaci s podstatným obsahem citovaného rozhodnutí a skutkovou situací, ve které byl vysloven žalobcem odkazovaný závěr Nejvyššího správního soudu, nyní přezkoumávaná rozhodnutí ob stojí, neboť ve svém spojení podle názoru zdejšího soudu nepřipouští rozumné pochyby o tom, že právě jimi uložená výše sankce odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu, jak požadoval v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud.

Změna rozhodnutí žalovaným

31. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat

se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

32. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný změnil (výrokem napadeného rozhodnutí) výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o sankci. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí následně vyplývá, proč tak učinil.
33. V případě námitek ve vztahu ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně brojil žalobce proti tomu, že žalovaný hodnotil kritéria pro výměru pokuty místo správního orgánu prvního stupně, čímž zkrátil žalobce na právu odvolat se proti rozhodnutí (kritéria zavinění ve formě nevědomé nedbalosti a minimálního překročení spodní hranice skutkové podstaty). Podle názoru zdejšího soudu ke zkrácení práv žalobce nedošlo. Žalovaný rozhodoval o sankci na základě stejného skutkového stavu a na základě stejného správního spisu hodnotil tytéž skutečnosti jako správní orgán prvního stupně, navíc ve vazbě na odvolací námitky. Na základě těchto skutečností rozhodl tak, že sankci žalobci snížil v případě sankce zákazu řízení. Z hlediska uložené sankce proto neporušil zásadu zákazu *reformatio in peius*, neboť celková uložená sankce je nižší než v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
34. Soud má za to, že svými úvahami žalovaný nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce natolik, aby to odůvodňovalo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V případě změny hodnocení nedbalosti z vědomé na nevědomou se jedná o korekci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve prospěch žalobce. V případě hodnocení výše překročení rychlosti se opět jedná o hodnocení ve prospěch žalobce s přímým odrazem ve snížení doby trvání sankce zákazu řízení. V případě hodnocení absence lítosti jako přitěžující okolnosti, se jedná o hodnocení, které není k tíži žalobce, neboť celkově uložená sankce byla žalobci snížena, jak soud uvedl výše, a takové hodnocení je adekvátním vyjádřením důvodů, které vedly žalovaného ke změně výroku o sankci (ve prospěch žalobce), tj. např. proč nebyla sankce snížena ještě podstatnějším způsobem. Soud neshledal v této souvislosti ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť hodnocení možnosti zkrácení žalobce na možnosti se odvolat je imanentně obsaženo v tom, že žalovaný přistoupil ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (pokud by možné zkrácení práv žalobce shledal, nemohl by rozhodnout o změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Žalobce následně není nijak krácen na právu věcně proti tomuto rozhodnutí brojít, což konečně činí touto žalobou. Zároveň je nedůvodná i část této námítky, že z výroku *nelze dovodit, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, ačkoliv jeho odůvodnění k tomu zjevně směřuje*, neboť z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že došlo ke změně výroku o sankci a tomu odpovídá i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost vlivu hodnocených kritérií na konečnou výši pokuty

35. Soud nepovažuje za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ani nevypořádání dílčího tvrzení v rámci odvolacího bodu, kterým brojil žalobce proti té části prvostupňového rozhodnutí, kterou byla odůvodňována výše uložené sankce. Z obou

rozhodnutí v jejich spojení jasně vyplývá, co správní orgány považovaly za polehčující a přitěžující okolnosti a co považovaly za klíčové pro uložení sankce v té výši, která byla žalobci uložena.

36. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, soud uvádí, že v tomto rozhodnutí NSS konstatoval, že „*K hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích Nejvyšší správní soud uvádí, že druh a výměra sankce musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Uvedené ovšem nevylučuje, aby byla hodnocena i jiná kritéria v zákoně neuvedená. Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku pokračování čehož je jeho rozhodnutí nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51). Správní orgán I. stupně v rámci odůvodnění uložených sankcí pouze obecně uvedl, že při rozhodování hodnotil způsob spáchání přestupku a jeho možný následek a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, míru a způsob jeho zavinění, jakož i pohnutky, které žalobce vedly ke spáchání přestupku. K uvedeným kritériím však neuvedl žádné konkrétní poznatky či informace; omezil se pouze na prosté konstatování, které ničím nepodložil. Za takové situace správní orgán I. stupně nedostál požadavku, aby hodnotil všechna hlediska v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť není přípustné se s nimi vypořádat pouhým konstatováním, že tato kritéria byla hodnocena, aniž by bylo uvedeno jejich konkrétní hodnocení.*

Nejvyšší správní soud uzavírá, že shodně s krajským soudem shledal zásadní pochybení správních orgánů při odůvodnění výše uložených sankcí. Ačkoli správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení lze odstranit v řízení odvolacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), v nyní projednávané věci se tomu tak nestalo. Stěžovatel pouze shrnul, jaká kritéria správní orgán I. stupně hodnotil, podotkl, že předmětné jednání je nejen porušením pravidel silničního provozu, ale rovněž společensky nebezpečným jednáním, a konstatoval, že výše uložené sankce je v souladu se zákonem. Nevypořádal se tedy řádně se všemi hledisky pro ukládání sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, které správní orgán I. stupně nezohlednil.“

37. K takové situaci v napadených rozhodnutích nedošlo. Odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu proto není důvodný a rozhodnutí správních soudů obsahují hodnocení hledisek dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a nejsou tak nepřezkoumatelná.

Nezákonnost zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel

38. Stejně jako žalovaný ve svém vyjádření i soud považuje v této otázce za vhodné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dále je třeba poopravit stěžovatelovu interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76. Stěžovatel se z něj snaží dovodit, že když se přestupku dopustil při řízení vozidla skupiny C, měla mu být uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení toliko vozidel skupiny C. To však z jím citovaného rozsudku neplyne. V něm Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že pokud se řidič vozidla skupiny C dopustí při řízení tohoto typu vozidla přestupku, který je vázán na daný typ vozidla*

(v daném případě stěžovatel nebyl držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče), není nepřiměřeným trestem, pokud je mu uložen zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny C. Z rozsudku však nelze dovodit, že by mohlo být řidiči zakázáno pouze řízení toho typu vozidla, které řídil v době spáchání přestupku. V případě takových přestupků, jako je například právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoli typem motorového vozidla, by ostatně takové zmírnění sankce nedávalo smysl. Odůvodnění krajského soudu poukazem na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích je tedy příléhavé.“

39. Stejně jako Nejvyšší správní soud i zdejší soud odkazuje na ustanovení § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, dle kterého zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Citované ustanovení obecně upravuje podmínky pro uložení zákazu činnosti, přičemž ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu dále konkretizuje, za jakých podmínek lze uložit tento trest při porušení zákona o silničním provozu. Stejně jako Nejvyšší správní soud i zdejší soud spojuje citovaná ustanovení s druhem činnosti, tedy s řízením v daném případě, nikoliv s typem vozidla. Skutečnost, že nesmí řídit žalobce motorová vozidla toliko na pozemních komunikacích, vyplývá z toho, že mu je sankce zákazu řízení ukládána podle zákona o provozu na pozemních komunikacích, který dopadá toliko na provoz na pozemních komunikacích.
40. Žalobní námitky obsažené pod body 16 až 19 na základě uvedeného soud taktéž neshledal jako důvodné.

Nezohlednění délky řízení a ani rozhodovací praxe

41. Část námitky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně soud taktéž považuje za nedůvodnou. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je jistě možný v případech, ve kterých správní orgán o typových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případů navíc s úzce limitovaným rozmezím pokut (v souzené věci jeden tisíc Kč), považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů.
42. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desetitisíců korun. V nyní posuzované věci sice byl uložen zákaz řízení, nicméně i v tomto případě má soud za to, že se nejedná o přestupek, který by se zásadně vymykal standardním případům přestupků, u kterých by bylo nutné se zásadně detailně zabývat jednotou praxe rozhodování správního orgánu zejména v situaci, kdy ani sám žalobce nenamítá, že by se napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymykalo obvyklé rozhodovací praxi dotčených správních orgánů.

Vady výroku

43. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Míra precizace žalobního bodu následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. S ohledem na to, že absence ustanovení, která by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Soud se může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 12 odst. 1, § 13 a § 14 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z namítané absence však žalobce nedovozuje žádné porušení jeho veřejných subjektivních práv.
44. Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, kde uvedl: „*Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu (bod [22] citovaného usnesení). Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje...správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“ (pozn. potvrzení doplněno zdejším soudem).
45. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a obdobně napadené rozhodnutí v nahrazujícím výroku o uložení sankce odkazují na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ustanovení § 11 zákona o přestupcích, ustanovení § 14 odst. 1 téhož zákona a ustanovení § 135c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, které ve svém souhrnu vytváří rámec pro uložení sankce. Již tím je vyvrácena část námítky, že výrok neobsahuje odkaz na ustanovení § 14 zákona o přestupcích. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje kritéria, ke kterým přihlédne při hodnocení výše sankce, což je otázkou odůvodnění sankce, a je postačující, pokud ho správní orgány naplnily obsahově. Ustanovení § 13 obsahuje sazby pokut, které jsou však samostatně upraveny v zákoně o silničním provozu a citace tohoto ustanovení ve výroku je taktéž nadbytečná.
46. Žalobní námitka proto není důvodná.

Překročení pravomoci závazným určením způsobu úhrady pokuty

47. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou

placení daní, jelikož se jedná se o institut tzv. dělené správy.

48. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení daní a platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí, nicméně v dnešní době je všeobecně preferována bezhotovostní úhrada, jakožto zcela jistě rychlejší způsob, než vyslání zaměstnance osobně ke kontaktnímu místu příslušného správního orgánu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Porušení práva na podrobné seznámení s povahou obvinění dle čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv

49. K tomuto souboru námitek soud předně odkazuje na obsah správního spisu. Je sice pravdou, že v listině „Zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného k ústnímu jednání“ nebyl žalobce seznámen s tím, že mu hrozí sankce dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, nicméně tuto skutečnost soud nepovažuje za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro porušení práva žalobce na podrobné seznámení s povahou obvinění. S faktem, že evidenční karta řidiče obsahuje záznam, dle kterého spáchal žalobce podobný přestupek dne 16. 7. 2015, byl žalobce seznámen již Policií ČR na místě při zastavení, což vyplývá z „Oznámení o přestupku“ ze dne 19. 3. 2016, které odmítl žalobce podepsat. Mohl si proto být vědom, že mu v případném řízení o přestupku hrozí sankce dle citovaného ustanovení. Jestliže žalobce v bodě 28 žaloby připouští, že z obsahu spisu vyplývá spáchání obdobného přestupku v kritické době 12 měsíců, avšak nelze po obviněném chtít, aby se podrobně seznamoval s obsahem spisu a snažil se zjistit, znaky jakého přestupku může jeho jednání vykazovat, tak soud musí zdůraznit, že opakované spáchání přestupku v kritické době pro žalobce především vyplývá z „Oznámení o přestupku“, které s ním sepsala policie na místě a nejedná se proto o požadavek na „podrobné seznámení se spisem“.
50. Oznámení o zahájení řízení pojmenovává přestupek, pro který bylo zahájeno řízení, přičemž nemůže být při zahájení řízení zřejmé, jaké všechny skutečnosti vyjdou v řízení najevo, tedy ani to, zda vyjde najevo a bude prokázané spáchání obdobného přestupku v kvalifikované lhůtě. Pokud v řízení následně bylo najisto postaveno, že jsou u žalobce dány důvody pro uložení sankce dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, našel tento skutkový závěr svůj odraz ve výroku i v odůvodnění jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i v napadeném rozhodnutí.
51. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, dle kterého „Stěžovatel opět vytkl magistrátu, že jej ve sdělení o zahájení správního řízení nepoučil o hrozící sankci. Povinnost poučit o výši hrozící sankce ovšem z právního řádu jednoznačně nevyplyvá. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publ. pod č. 296/2004 Sb. NSS, na který stěžovatel upozornil v žalobě, se k tomu uvádí: „Vymezení skutku, pro který je řízení podle

správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno v sankčním řízení, je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání brozí. Takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána.“ Jinak řečeno, uvedení brozící sankce je ve sdělení o zahájení správního řízení vhodné, jeho absence však nezakládá nezákonnost. Pokud je stěžovatel nespokojen s kvalitou zastupování ze strany zmocněnce, je to důsledek jeho vlastní volby, který nemůže mít žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí či rozsudku krajského soudu.“

52. K zachování práva na zastoupení ve věci soud odkazuje na obsah správního spisu. Volba zástupce je plně v rukou obviněného a je pouze na něm, kým se nechá zastoupit. V řízení před žalovaným byl žalobce zastoupen Mgr. B., který je advokátním koncipientem JUDr. Jaroslava Topola a o kterém je soudu z úřední činnosti známo, že opakovaně zastupuje řidiče vozidel jak v přezkumu rozhodnutí o přestupcích, tak i dříve v přezkumu rozhodnutí o správních deliktech provozovatele vozidel. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že tatáž osoba se dostavila k soudnímu jednání jako substitut zástupce žalobce pro soudní řízení, tj. Mgr. Voříška. Soud tak neshledává, že by v řízení před správním orgánem nebyl žalobce kvalifikovaně zastoupen, přičemž soud v tomto odkazuje na shora uvedenou citaci rozsudku sedmého senátu NSS *in finne*.
53. Soud zároveň konstatuje, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o sankci ve spojení se změnou provedenou žalovaným plně dostojí požadavkům soudní praxe v případech recidivy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015-41, příp. ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017-44, a dalších). Pokud se jedná o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak toto vykazovalo deficity při uvedení předchozího jednání, které byly odstraněny žalovaným, přesto z uvedení ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o přestupcích ve spojení s odůvodněním na str. 12 (třetí odstavec) muselo být žalobci zřejmé, proč je mu zákaz řízení ukládán, o čemž svědčí i jeho procesní reakce v podobě odvolání ze dne 22. 11. 2016.
54. K otázce existence „kvalifikované skutkové podstaty“ a nutnosti, aby byl s ní byl žalobce seznámen v rámci oznámení o zahájení řízení, dospěl soud k závěru, že z judikatury Nejvyššího správního soudu zásadně neplyne, že by předchozí recidiva měla být uvedena přímo ve výroku a v případě zohledňování recidivy ve vztahu k přestupku, za nějž již byl v minulosti přestupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, případně rozsudek téhož soudu 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017-37). Pokud by se mělo jednat o znak skutkové podstaty, bylo by nutné, aby skutková i právní věta rozhodnutí správního orgánu jasně identifikovala recidivu jako stíhaný skutek, což nevyplývá ani ze žalobcem odkazovaného rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 2 As 261/2015. Naopak ve shodě se žalovaným lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2009, č. j. 5 As 59/2008-29 (chybně uvedeno 5 As 58/2009), dle kterého „S ohledem na to, že v projednávané věci je recidiva jednání významná až z hlediska úvah správního orgánu o ukládání sankci a nikoliv již z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné přímo ve výroku správního rozhodnutí uvádět předchozí protiprávní jednání stěžovatele.“ a obdobně viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014-33.

55. K relevanci úvah o zastupování žalobce osobami „intenzivně spolupracujícími“ se společností FLEET Control, s.r.o. a možné podjatosti žalovaného má soud za to, že odkaz žalovaného na zastupování žalobce osobami spojenými se společností FLEET Control, s.r.o. není nijak nepodložený, neboť osoba Mgr. B. je pracovně spojena s JUDr. Topolem, který byl dlouhodobě spojen s činností společnosti FLEET Control, s.r.o. Jedná se pouze o objektivní fakt, který není nepodložený, stejně tak jako závěr, že tyto osoby se na zastupování řidičů specializují po dlouhou dobu. Za nadbytečné považuje soud závěry žalovaného o nutné míře rozumových schopností pro nahlížení do spisu, nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyplývají objektivní důvody pro pochyby o podjatosti žalovaného, a už vůbec nejsou závěry o kvalitě právního zastoupení nepřezkoumatelné.
56. Žalobní námitky shrnuté pod bod III. žaloby jako celek ze shora uvedených důvodů považuje soud za nedůvodné.

Totožnost řidiče v okamžiku měření a různé skutkové verze přestupkového jednání

57. V tomto žalobním bodu brojil proti závěrům správních orgánů ve věci sporné totožnosti řidiče vozidla v okamžiku změření. Soud předně k celému bloku námitek uvedených pod bodem IV. žaloby konstatuje, že jde o typický střet dvou verzí skutkového děje, kdy proti verzi, která je podložena výpovědi policistů a fotodokumentací z místa spáchání, staví žalobce svou verzi, kterou opírá o výpovědi „svých“ svědků. Je logické, že obě předestřené verze skutkového děje jsou ve vzájemném rozporu a je následně na správním orgánu, aby vyhodnotil, kterou verzi skutkového děje považuje za věrohodnou a prokázanou.
58. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017-29: „*Při úvahách o nadbytečnosti provedení důkazních návrhů stěžovatele je přitom nutno vycházet z celého kontextu věci. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že jiná skutková verze posuzované věci byla stěžovatelem prvně uplatněna až v podaném odvolání, ačkoli mohla být namítána dříve, tj. při silniční kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48) se uplatnění stěžovatelovy verze příběhu již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že vozidlo řídil někdo jiný (k tomu viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení (nebo až v řízení soudním), se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako účelová (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016-24).“*
59. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgány se skutkovým stavem zabývaly podrobně a posuzovaly i možnost, že skutečně došlo k výměně řidičů, jak tvrdí žalobce.
60. Soud se zcela ztotožnil se žalovaným v závěru, že skutková verze předestřená žalobce není věrohodná. Soud při hodnocení skutkových verzí vycházel z obsahu správního spisu. Za

klíčový považuje především rozpor ve výpovědích svědka B. a svědka M. o době výměry řidiče, když svědek B. tvrdí, že výměna zabrala 30 až 40 vteřin, ačkoliv nevyločil kratší dobu, a svědek M. tvrdil, že výměna řidiče proběhla během 5 až 6 vteřin. Tyto časové intervaly jsou tak naprosto odlišné, že již to znevěrohodňuje obě výpovědi (sám žalobce tvrdil, že k výměně řidičů došlo dokonce za 2 až 3 vteřiny). Svědek M. je pro soud nevěrohodný i na základě řady dalších odpovědí ve své výpovědi (v konfrontaci s dalšími tvrzeními žalobce samotného). Předně soud nerozumí tomu, jak se mohl svědek M. doznat k přestupku překročení rychlosti a připouštět, že jel rychlostí vyšší než povolenou, pokud ve vozidle nefungoval tachometr. Zároveň vypověděl, že řídil „škodovku“ typu SUV, zatímco řídil D. F., ale zároveň si nepamatuje, jaké to bylo auto. Sice si pamatuje, že se v M. zdržel, protože potkal známé, ale nepamatuje si, kde si kupoval cigarety, pro které jel, ačkoliv ho vedla zjevně intenzivní potřeba, když vyrazil pro cigarety v pozdních nočních hodinách. Tvrzení žalobce v odvolání, že mohl p. M. stihnout koupit cigarety před zavírací hodinou (22:00) v posledním podniku v M. a pak následně hodinu a půl hovořit se známými, jen dále prohlubuje rozpory ve výpovědích obou svědků, když svědek B. vypověděl, že p. M. odjel až kolem 23. hodiny. Do nevěrohodnosti výpovědí obou svědků zapadá i vlastní tvrzení žalobce, proč se na místě nebránil, že jel rychleji, a to protože spěchal a bylo tak možné, že jel okolo 55 km/h, což samozřejmě byl schopen v podstatě přesně odhadnout i při dlouhodobě nefunkčním tachometru, stejně jako je vyloučené, že by za poslední rok překročil rychlost o více jak 20 km/h v obci nebo o více jak 30 km/h mimo obec, neboť si na to samozřejmě dává i s nefunkčním tachometrem pozor, jak uvedl v odvolání i v žalobě (tato tvrzení jsou z pohledu soudu zcela absurdní).

61. V nyní posuzované věci žalobce postupně uvádí tolik tvrzení, kterým lze jen s obtížemi uvěřit, že nelze vyčítat správnímu orgánu, že je považuje ve svém souhrnu za nevěrohodné. Samozřejmě skutečnosti uvedené v druhém doplnění odvolání logicky musí doplňovat původní mozaiku, kterou označil správní orgán prvního stupně za nevěrohodnou, a logicky se proto zcela fatální náhodou musí další svědek žalobci ozvat až poté, co správní orgán prvního stupně rozhodne. Skutkovou verzi žalobce předestřenou v doplnění odvolání z pohledu soudu ve vztahu ke svědku P. znevěrohodňuje už způsob podání, jakým žalobce popisuje úvahy svědka P., vč. toho že osoba s trvalým bydlištěm v B. je přesně informována o tom, jak často jsou policisté přítomni ve S., takže vidět je tam, „je skoro jako čekat na zázrak.“ Zároveň kromě toho, že žalobce v návrhu na jeho výslech uvedl, že svědek měl jít pozdě večer kolem zastávky, tak z tohoto návrhu nijak nevyplývá, že by se tam navržený svědek pohyboval v době průjezdu vozidla žalobce, čehož by si jistě při nulovém provozu (jak tvrdí žalobce) všiml. Pro soud tento svědek navíc není relevantní i z toho důvodu, že vlastně ani sám žalobce netvrdí, že by byl přímým svědkem skutkového děje, který byl předmětem přestupkového řízení a i toho, co je základem úvah žalobce, tj. probuzení policistů zvukovým signálem rychloměru po průjezdů svědka M. Návrh na výslech svědka P. je jen výsledkem postupného dávkování skutečností, jak uvedl žalovaný a jak popisuje účelovost obrany ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud.
62. Oproti tomu stojí výpovědi policistů. Ti shodně tvrdili, že vozidlo dostihli po cca 150 až 200 metrech a měli ho na dohled až do zastavení. Policista H. vypověděl, že vozidlo dostihli cca po 5 až 10 vteřinách. Při dosazení do vzorce $t=s/v$ vychází, že při rychlosti cca 70 km/h (která byla vozidlu žalobce naměřena) mohlo vozidlo žalobce urazit vzdálenost

cca 200 m za 10 vteřin. Jelikož jistě policisté museli vyvinout větší rychlost, tak není důvodné předpokládat, že by bylo nereálné dojetí vozidla v čase uvedeném policistou H. Z map předložených žalobcem vyplývá, že místo zastavení bylo od místa změření (při aplikaci stejného vzorce) vzdáleno cca 20 vteřin jízdy ($t=0,4/70$), což vylučuje výměnu řidičů dle výpovědí svědků. Policisté rovněž logicky vypověděli, proč zastavili vozidlo po dojetí až za zatáčkou.

63. Ze všech těchto důvodů má soud stejně jako žalovaný a správní orgán prvního stupně skutkovou verzi předestřenou žalobcem za nevěrohodnou, přičemž její věrohodnost nijak nezvýšil ani návrh na výpověď svědka P., jak soud uvedl výše. Jelikož stejně jako správní orgány nepovažuje ani soud skutkovou verzi žalobce za věrohodnou, tak nepovažuje za důvodné ani námitky, které v této souvislosti žalobce uplatnil, a nemá žádný logický smysl a význam, aby v této souvislosti soud vypořádal jednotlivá tvrzení žalobce, neboť na shora uvedeném nemohou nic změnit.

Vypořádání námitek proti provedenému měření rychlosti žalovaným

64. Z obsahu spisu žalovaného soud zjistil, že v odvolání vyjádřil žalobce pochybnosti o způsobu provedení měření, navrhl provést jako důkaz návod k obsluze. Dále z tohoto spisu vyplývá, že žalovaný doplnil do správního spisu listiny uvedené v „*Vyrozumění o právu seznámit a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí*“, přičemž tyto listiny zaslal právnímu zástupci žalobce a stanovil mu lhůtu k vyjádření.
65. Pro zachování práv účastníků je podstatné, aby byli seznámeni se všemi důkazy, ze kterých bude správní orgán vycházet. Toto zaručuje mimo jiné ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a samozřejmě i ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Případné procesní pochybení správního orgánu při provádění dokazování by muselo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k tomu by mohlo dojít pouze v případě, kdy by správní orgán vycházel z důkazů, se kterými se žalobce nemohl seznámit. Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo z následujících důvodů.
66. Mapové podklady se materiálně nijak neodlišují od těch, které do správního spisu založil sám žalobce (pouze se jedná o jiný typ zobrazení mapy). Listina „Vyhodnocení měření se šablonou“ podle názoru soudu není důkaz jako takový, ale pouze vysvětlení, jakým způsobem má být čtena šablona na snímku. Důkazem je samotná šablona a její vyhodnocení je vyhodnocení důkazu a šablona pro vyhodnocení správnosti měření je součástí snímku obsaženého v záznamu o přestupku a nebyla k němu doplněna a součástí spisu byla tak od počátku řízení. Pomůcka pro vyhodnocení měření byla právnímu zástupci zaslána, což žalobce nezpochybňuje, a měl tak možnost se s ní seznámit. Samotná „Pomůcka“ podle soudu taktéž není důkazem jako takovým, ale pouze metodikou, jak interpretovat samotný důkaz, a nemá být proto sporné to, jak správní orgán pracuje s „Pomůckou“, ale to, jakým způsobem vyhodnotil důkaz jako takový, krom toho se jedná o dokument, který je stejně jako návody k obsluze veřejně dostupný na internetu pod názvem „Vyhodnocení záznamu o přestupku ze zařízení Ramer 7CCD, Ramer 7, Ramer 10, AD9“. Zároveň je zřejmé, že žalobce byl s touto příručkou, resp. způsoby hodnocení šablony seznámen, neboť v bodech 28 a 29 odvolání věcně argumentuje proti hodnocení šablony. Stejně tak s návodem k obsluze byl žalobce správním orgánem seznámen a byl mu

dán prostor pro vyjádření, nad to je soud zcela přesvědčen, že návod k obsluze je listina, která je žalobci známá, o čemž svědčí i jeho argumentace v odvolání, a jeho obsah, stejně jako tzv. pomůcky proto mezi účastníky těžko může být sporný.

67. K nutnosti dokazovat návodem k obsluze soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který mj. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, uvedl: *„Návodem k měřicímu zařízení RAMER 10C, které bylo použito v posuzovaném případě, se přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. Zde Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah návodu k tomuto zařízení a vyjádření autorizovaného metrologického střediska potvrdil závěr krajského soudu, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Ze stejného závěru vycházel zdejší soud také v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017-39.“*
68. Soud z obsahu správního spisu shledal, že měřicí zařízení splňovalo zákonné požadavky a bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno. K totožnosti řidiče soud odkazuje na výše uvedené a ve věci není zpochybňováno, že na výstupu z rychloměru bylo zachyceno na fotografii právě vozidlo žalobce. Podle názoru soudu byly relevantním způsobem vyvráceny skutečnosti, že by byl ovlivněn výsledek měření rychlosti, a to zejména šablonou obsaženou v záznamu o přestupku. Měření provedli policisté, přičemž k měření rychlosti policisty uvedl Nejvyšší správní soud např. rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015-52, že: *„není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškolení k užití měřícího zařízení, podstatné je, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. Tato pravidla dodržena byla, jinak by vůbec neproběhlo měření. [20] Jak správně poukazuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, ze žádného právního předpisu neplyne policistům povinnost být proškoleni k ovládání měřícího zařízení.“*
69. K vadě měření způsobené měřením v zatačce soud odkazuje jednak na to, že samotné přiložení šablony vylučuje chybné měření obecně, a dále to, že rychloměr sám verifikoval výsledky měření, což by v případě nesprávného způsobu měření bylo vyloučeno. Další dokazování v této souvislosti považoval soud za nadbytečné, vč. dokazování návodem k obsluze.
70. Podle názoru soudu je nedůvodná i ta část žalobní námitky, dle které se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti s dokazováním šablonou, neboť soud může pouze zopakovat, že šablona pro vyhodnocení správnosti měření je součástí snímku obsaženého v záznamu o přestupku a nebyla k němu doplněna a součástí spisu byla tak od počátku řízení a její vyhodnocení šablony nepovažuje soud za důkaz, neboť důkazem je samotná šablona a její vyhodnocení je vyhodnocení důkazu. Lze tak odkázat (stejně jako to činí žalovaný ve vyjádření) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014 ve věci sp. zn. 10 As 16/2014, kde NSS uvedl: *„Zcela nad rámec tak zdejší soud odkazuje stěžovatele např. na příslušné pasáže komentáře ke správnímu řádu, ve kterých je pojednáno o aplikaci namítaného ustanovení správního řádu: „Ustanovení § 53 odst. 6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. (...) Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení (...). Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je*

a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznámá z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád – Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012).“

71. Soud dále v žádném případě nemá za to, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí zaujal názor, že žalobce „*nijak konkrétně nezpochybňoval provedené měření*“, naopak je zcela zřejmé, že se měřením rychlosti, jeho podmínkami a vyhodnocením zabýval od str. 15 do str. 17 svého rozhodnutí. Proti námitkám žalobce, které byly uvedeny pod body 19 až 31 druhého doplnění odvolání, postavil vlastní zdůvodnění toho, proč má za to, že měření rychlosti proběhlo korektně. Za této situace nemohou být jeho úvahy nepřezkoumatelné, jakkoliv následně dospěl ke stručnému závěru, že odvolací námitky nejsou důvodné, a to na str. 17 rozhodnutí s odkazy na vlastní vyhodnocení způsobu měření rychlosti vozidla. Závěry žalovaného jsou přezkoumatelné a logicky odůvodněné. Pokud jde o námitku nevypořádání odvolací námitky rozporu ve výpovědích policistů při nastavení hlavice radaru, tak soud z jejich výpovědí dospěl k závěru, že tyto nejsou v rozporu, neboť obě odkazují na nastavení výrobcem. K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že není povinností správního orgánu vypořádat každé jednotlivé tvrzení odvolatele, pokud je schopen proti jeho tvrzením nabídnout komplexní ucelené zdůvodnění vyvracející celou jeho argumentaci, k čemuž v nyní souzené věci podle přesvědčení tohoto soudu ve vztahu k měření rychlosti došlo.

Měření ověřeným rychloměrem a návrh na přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii

72. Stejně jako žalovaný i soud konstatuje, že žalobce nijak své tvrzení o poškození rychloměru nedokládá. Rychloměr v době měření disponoval platným ověřovacím listem, který judikatura správních soudů považuje za veřejnou listinu, a to se všemi důsledky, vč. presumpce její správnosti. Žalobce byl změřen dle obsahu spisu necelý měsíc po ověření rychloměru. Řádné fungování rychloměru lze presumovat jak z toho, že měření proběhlo, tak i ze samotné šablony měření, ze které nevyplývá, že by bylo vozidlo či rychloměr v nesprávném úhlu ve vztahu k vozovce a vozidlu.
73. Soud nezpochybňuje, že žalobce mohl požádat o přezkoušení rychloměru, nicméně žalovaný správně vyhodnotil, že přezkoušení rychloměru po roce od provedení měření nemůže poskytnout žádná skutková zjištění o stavu rychloměru v době měření rychlosti, protože se jedná o důkaz nadbytečný. Jestliže formálně nerozhodl o návrhu na přerušování řízení, je toto konzumováno vydáním rozhodnutí ve věci samé.

Prekluze práva projednat přestupek.

74. K uplynutí prekluzivní lhůty soud pro stručnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38, který po obsáhlém výkladu v bodech 13 až 27, ve kterých se zabýval dotčenými ustanoveními zákona č. 204/2015 Sb., dospěl k závěru „že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více

rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“ Zdejší soud nemá důvod se od závěrů uvedených v citovaném rozsudku (který je dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz) odchýlit a proto považuje námitku prekluze práva za nedůvodnou.

Časová verze právních předpisů

75. Za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (a ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nepovažuje soud ani to, že v těchto rozhodnutích není jasně uvedeno, z jaké časové verze správní orgány při svém rozhodování vycházely. Z ustanovení § 7 zákona o přestupcích vyplývá, že odpovědnost za přestupek se posuzuje dle znění zákona účinného v době spáchání přestupku s tím, že pozdější znění se použije pouze tehdy, pokud je pro pachatele příznivější.
76. V rámci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou jasně uvedena ustanovení, která správní orgán prvního stupně považoval za relevantní. Vycházel z toho, že žalobce porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu a dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích.
77. Žalobce spáchal přestupek dne 19. 3. 2016, správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 26. 10. 2016 a žalovaný 7. 7. 2017. Pro věc proto byla relevantní znění zákona o silničním provozu účinné od 20. 2. 2016 do 18. 9. 2016 (okamžik spáchání přestupku), od 19. 9. 2016 do 1. 7. 2017 (okamžik rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a od 1. 7. 2018 do 1. 8. 2018 (okamžik vydání žalobou napadeného rozhodnutí). Komparací všech znění dospěl soud k závěru, že textace klíčových relevantních ustanovení je ve všech zněních shodná.
78. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány rozhodovaly podle správného znění právních předpisů a žalobce nemohl dojít neuvedením použitého znění právních předpisů s ohledem na ustanovení § 7 zákona o přestupcích k újmě na svých veřejných subjektivních právech.
79. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
80. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
81. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 370 Kč, což představuje cestovné, které žalovaný důvodně vynaložil na zajištění své

přítomnosti u soudního jednání a které doložil jízdenkami Českých drah z Otrokovic do Brna a zpět.

82. Soud tuto náhradu nákladů žalovanému přiznal především s vědomím toho, že to byl procesně neúspěšný žalobce, kdo požadoval projednání věci při ústním jednání, avšak jednání se ani žalobce ani jeho právní zástupce nezúčastnili. Podle názoru soudu jsou tak naplněny podmínky ustanovení § 60 odst. 8 s.ř.s., neboť žalovanému by náklady jinak než ve spojení s účastí na jednání nevznikly. Žalobce má jistě právo požadovat projednání věci při nařízeném soudním jednání, nicméně pokud se ho nezúčastní ani on, ani jeho právní zástupce, je na soudu, aby vyhodnotil, zda je možné rozhodnout věc v jejich nepřítomnosti. Stejně jako by byl žalobce povinen nést náklady řízení v případě jeho vinou zmařeného soudního jednání (ustanovení § 147 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 64 s.ř.s.), pak je zcela na místě, aby nesl i náklady, které žalovanému vznikly, pokud se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili na jednání, které bylo nařízeno výhradně na základě jejich návrhu. Náklady, jejichž náhradu soud žalobci uložil, by žalovanému jinak nevznikly, jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
83. K nepřítomnosti právního zástupce žalobce u jednání dne 31. 10. 2018 považuje soud za vhodné uvést následující. V tentýž den, na který bylo nařízeno jednání v nyní posuzované věci, byla u krajského soudu, odd. 73 A, nařízena celkem tři jednání, v nichž byl jako zástupce žalobců veden Mgr. Václav Voříšek. Na jednání nařízené na 12:30 hod. ve věci sp. zn. 73 A 34/2017 dorazil jako substitut Mgr. Voříška pan Mgr. B., který nedisponoval substituční plnou mocí. V citované věci došla substituční plná moc do dispozice soudu emailem až ve 13:49 hod. a v 14:04 hod. a do datové schránky soudu až v 19:20 hod. s tím, že v tentýž čas byla odeslána z datové schránky odesílatele. S ohledem na absenci substituční plné moci se Mgr. B. jednání ve věci sp. zn. 73 A 34/2017 nemohl účastnit, protože soud projednal věc v nepřítomnosti právního zástupce žalobce i žalobce samotného.
84. Soud mimo uvedené dále musí zároveň konstatovat, že cestovné nepovažuje soud za administrativní náklady (na rozdíl od případných nákladů na poštovné apod.), které lze zahrnout pod pojem „běžných nákladů správního orgánu“.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. října 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.